

הסוד של ישראל

סוד אור' אבנר

בתמונה זו כדור הסוד של ישראל.
החומר הגלמי היקר ביותר שלה.
הגורם שיכריע את גורלה לדורות רבים.
הפרט אשר אויבים וידידים נוטים יותר
ויותר לשכחו.

סוד זה, מה הוא ?

יתכן שמתחת לפלעים האלה חבוי נפט.
הנפט הוא הזהב השחור, העושר ההופך
מדינות נחשלות למוכות-שובע.
אולם הנפט אינו תחליף לדם החי בעורקי
האומה. לא בו סוד הכוח של הגוף האומי.
יתכן שגבעה נגבית זו רוכצת על אוצרות
של מתכת, עפרות ברזל, נחושת. כיבשני
התעשייה הופכים ברזל לפלדה. פלדה היא
בקרר העושר.

אולם שום כיבשן תעשייתי אינו מחשד את
אופיה של מדינה. מעפרות ברזל אין מייצ-
רים את רצון-הפלדה של העם.
הסוד הגדול של ישראל אינו חבוי בהריה
וכגבעותיה. שום מגדל-קידוח, שום מנהרה
שד מכרה אינו מגלה אותו.
עם כל זאת נמצא הסוד בתמונה זו. הוא
חבוי ברמותו של האדם המטפס על הגבעה.
אין הוא ידוע לך. אם תסובב, לא תכיר
את פניו.

כי הוא האדם הישראלי.

הנשק הסודי. האדם הנשכח.

אין הוא נכנס לכותרת העיתון. אין הוא
רוצח. אין הוא גונב. אין הוא נואם בוועידה
של מפלגה.

אדם אפור הוא. בן בלי שם. האיש שאינו
זוכה לפרסומת. האיש שמעשיו אינם ראויים
למאמרים ראשיים בעיתונים חדריי-חיבות.
איה הוא ?

אתה תראה אותו בשמים, סם באוירונים
קטנים על פני ארצו הקטנה. אתה תראה
אותו בים, יוצא בסירות קטנות בין הגלים
הקוצפים. תפגוש אותו ברחבי הארץ, סולד
כבישים, קודח בארות, שומר על הגבול.
אולם אין צורך לשאת עינים למרחקים.
הסר מבטך מן הניר, שלח אותו אל שכנך
באזנובוס, אל האיש הבא לקראתך ברחוב,
אל האדם שיושב ליד החלון מול הדרך.

לראשונה לא תכירנו. טרוד בטרדות יומ-
יום, בעניינים של מה-בכך, ייראה בעיניך קטן
ועלוב, חסר הוד-הגבורה, תפארת-הגדולה.
אין הוא אוהב את המלחמה. אולם כש-
נקרא להגן על ארצו ועל משפחתו, קם והפ-
ך. הוא את העולם באומץ-לבו.

אין הוא נלהב לטירטור הסיסמאות. אולם
אם יהיה צורך, מחר, לדבוש את מדי הקר-
ב, יעשה זאת, ללא התלהבות, תוך כדי
רטינה, בהחלטה נחושה למלא את חובתו.
אין הוא מנופף בדגלים. אולם שום דגל כי-
עולם אינו יכול לסמל את הגינותו הפשוטה,
את נקיונו הנפשי.

אין הוא גאה במעשיו. אולם מדידיו מעשיו
הקטנים מצטרפים למוכצע-ענק.
יש והוא קשיש ועייף. אך כנפשו חי זכרם
של ימים גדולים, תובעים חיקוי והמשך.
יש והוא צעיר וריקני, וכל חוויות הבגיון,
המחתרת והמלחמה ספורי-הבאי הם בעיניו.
אולם בדבו מפרסמים הגעגועים למעשים
ניעזים, לחיים של טעם.

זהו האוצר המבריק — האוצר שהוונת
ינדע, האוצר אשר ניתן לאבק האדישות
והציניות לכסותו עד אין הכר.

אולם הוא קיים. ואם יבוא יום והמדינה
שוב תגלה את סודה זה, שוב תמצא את
הדרך אל לבו, שוב תקרא לו להתעורר ול-
קום כמלוא שיעור קומתו — הנה אז יעמוד
העולם וישתאה.

לא יהיה צורך בדיוגנס עטוף-הסחבות,
אשר התהלך, נושא-פנס, וחיפש את האדם.
הוא ישנו, הוא חי ונושם. הוא נמצא לפי-
ניד. הוא נמצא —
בך.

